

Al revés del món va el mussol

Antoni Albalat

~.~

De l'aigua a l'aigua, amb foc,
em creixen al vent costelles de duna;
sal en la nit o sol ple de lluna,
la mar se n'emportarà una.

#SantJoan

~.~

Un parpelleig i la nit, l'oberta
pell negra que mira amb gloquidis
de figa palera: cansament, por i culpa,
i la fosca fugida per bandera.

~.~

Ni passat ni futur, el desert
d'ara: estels als ulls,
arena als peus, la set només
de l'horitzó nòmada.

#oasi

~.~

Torna la temptació
de tots els estius: córrer
pel camí de les set figueres.

~.~

El xiprer punxarà la lluna.

El sol caurà per la timba.
Creixerà l'estiu mentre la llum minva.

#solstici

~.~

El cel sagnant plora
a les fulles, solstici
a deshora.

#fil

~.~

Trenes, trenes a la nit,
per sentir, entre els dits,
la blanca nuca que s'hi adorm.

~.~

La presumció de transitorietat
suprimeix la perdurabilitat.

~.~

Només una formiga
als llavis, una selva
mínima.

~.~

L'abisme són els ulls dels altres
que vam ser i que continuen estimant-se
en aquell altre lloc on el desig
ja no muta en anhel ni en enyor.

~.~

Entre els tres punts suspensius
sempre n'hi ha un que és de no retorn.

~.~

Hi ha el setge encara, la vinya
que espera, la pau alerta, l'or
dolorós de la llum que madura lluny
del fruit, l'adéu penúltim, la bandera.

~.~

Una brisa lleu gronxa
plàcidament les cortines.
Hom diria que això és la pau,
però és només la meua, ara i ací.

La nit ve demà.

~.~

Més enllà:
ni més lluny
ni més a prop.
És només com
tu vols anar-hi.

~.~

La senda que de la muntanya porta al riu
esvaneix la que del riu porta a la muntanya.
Caldrà seguir el riu o no perdre de vista la muntanya.

~.~

El deliri que proscriu el rastre,
l'oasi forjat, l'enigma encara
del refugi al ras que ajorna etern
el viatge breu dels ulls als llavis.

~.~

Entre el descans atroç i el ritme
enverinat, el ventre i la sang,
l'ala batent, la respiració
profunda en la paraula no dita.

~.~

Córrer és no tenir pressa,
alentir l'instant que allarga
el temps, ser vent i cos
d'un ball entre palmeres.

~.~

La llum tremola i plora, a la duna, la mandra dels núvols.

~.~

Finestra enllà, ets la set
que no s'apaga dins
de la flor que es tanca.

#nit

[*Els qui somien de dia són conscients de moltes coses
que escapen als qui somien només de nit > Poe*]

~.~

Som productes defectuosos: un negoci perfecte.

#XarxesSocials

~.~

Veig un túnel al final de la llum.

~.~

Hi ha mirades com miralls
que ressonen com campanes.

~.~

Amb el temps se supura tot.

~.~

Lliure, entesa i sentida, la incondicionalitat
envers els altres, en circumstàncies determinants,
és l'última rosa a les mans.

#mitjajvida

~.~

S'allunya si m'hi acoste.
Si m'allunye s'hi acosta.
I si travesse el mirall
quede travessat pel mirall.
Infinita, la imatge llambreja
a dins.

~.~

Si persegueixes massa somnis alhora perquè no se t'escape la vida,
després hauràs de perseguir la vida per escapar del malsons.
[*Caelum non animum mutant qui trans mare currunt* > [Horaci](#)]

~.~

No esperant sinó expectant, cerca i vol,
viu entre els qui esperen viure.

~.~

Algunes coses passen com els àngels, greus
i silenciosos, com si no passaren, i sentim
que un vent impossible de sobte ens travessa.

~.~

Descartes va fer creure que creia en la fe
per no despertar desconfiança entre els inquisidors.
Feia com ells, no predicava amb l'exemple.
[*Et le vers rongera ta peau comme un remords* > [Baudelaire](#)]

~.~

L'harmonia pot ressonar, com a molt, dins d'un sol cos;
la de dos hauria d'aspirar, com a mínim, a afinar els violins.

~.~

A dins no pressentim el núvol ni l'aigua,
però, entre pins, el bassal de cel entre pins
revela allò que encara no pot ser dit.
[*El meu cor passa en forma de núvol / per sobre les teulades* > [Bernhard](#)]

~.~

Hi ha pins. I més pins darrere.
I pins enllà, uns altres pins.
I, entre els pins, creixen pins petits.
I hi ha bassals de cel plens de pins.

~.~

Per intuïció, per incongruència o per inferència,
el que ignorem també ho sentim.

#latències

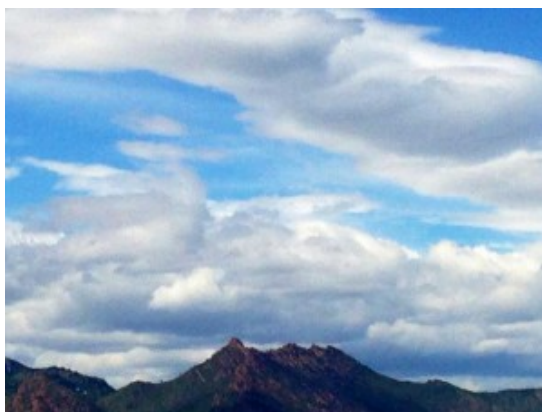
[*Larvata prodeo* > *Descartes*]

~.~

De cim a cim, l'esperança costeruda,
el tall del cor: electrocardiograma
de batecs que no rimen.

~.~

Ganivet dins del mirall, s'esmola
com un mot la llunyania dels cimalls.
El cel és de paper, el poema l'esquinçall.

~.~

Molt t'enganyaries si dius
que només t'esperes a tu mateix
i mai no arribes a trobar-te.

~.~

La inesgotable set de córrer
quilòmetres i quilòmetres per arribar
a un riu que existeix a dins teu.

~.~

No fabriqueu la clau
abans que la porta.
Potser no cal porta.

~.~

La puresa no és en la innocència
sinó en l'enteresa que encara guardem.

[*Solament seràs estimat on se't vegi dèbil*
sense que això provoqui la força > [Theodor W. Adorno](#)]

~.~

Sóc un problema sense dissolució.

~.~

Córrer: de mi vinc i a mi torne,
i al cor em fique els ocells en ordre.

~.~

Fotosíntesi, clorofília,
saba morent en clorur sòdic:
en silenci, entre fang i roca,
del sot més inhòspit,
l'esperança treu verds de jonca.

~.~

Button

Button

«*The owl moans low*», de [Lonely Drifter Karen](#)